

LVIII

—Ho haurem de celebrar, no xiques? —pregunta un animós Jaume a tots.

Laia i Fenoll fan un apart i decideixen celebrar-ho per separat.

Al final, Carme i Llúcia, accepten acomboiades i encisadores.

A la nit, ben dutxats i mudats, decideixen anar de sopar cal Jò nec, que malgrat el nom duu amb dignitat la cuina de la comarca. Si fos migdia hagueren demanat un blat picat, o si fos hivern, indubtablement la cassola d'arròs al forn amb tanda. Com que és estiu i de nit, el primer que pensen és en cercar un lloc a la fresca, amb uns ciriets trèmuls per tota llum, a veure si a la matinada refresca. Comencen bevent verdilet i aigua fresca i, quant al menjar, es deixen aconsellar pel Joan, que fa de *maitre*, ben cortés, tal i com ha après a l'Escola d'Hostaleria.

Formatget fregit, esguellat, amb rosques de pa de ceba, una ensalada monumental amb embotit, ou i unes salsetes de diferents tasts: romesco, tàrtara, rosa, de bolets... Una ampolla de l'Heretat dels Taverners, una altra de Belda, una altra de Torrevellisca... tots els cellers de la Vall corren el perill d'esgotar les existències. L'entrecot a la teula, amb creïlles i cebes ecològiques de l'hort de Macià i de Mario Natural, comença a assaciar-los. Fan un paronet amb aquell deliciós sorbet de timó. Una vegada baixat el gros del sopar, les postres els deixen bocabadats. Com no són poc golafres, ho tasten tot: natilles casolanes, tortada de xocolata, monjàvena del forn de Guadasséquies, i gelats del Xato d'Atzeneta.

El café *aràbica* aromatitzat al gust oriental, deixen que el xef els el faça al seu gust. I no decep. Gens.

El problema és alçar taula. O millor, alçar-se de la taula.

Malgrat tot encara es troben en condicions de fer un tomb per les Covetes. Misteriosament tots demanen gin tònic. També Ca Tarsileta. I al Cau.

Com que l'hora de tancar es compleix en aquest país ja tan europeu, decideixen continuar la revetla ca la Carme, que és més a prop.

La calor i la beguda els fa despullar-se sense pudor. Obrin les ventalles de bat a bat que donen al darrere de la casa, per si una briseta els deixa alenar. Entresuats com estan, una dutxa és el remei. Entra la Carme primer, però de seguida també ho fan el Jaume i la Llúcia. Un poc justets d'espai s'apreten, es refreguen, s'acaronen sota l'aigua que raja de la carxofa, refrescant. Jaume, que veu que l'abús d'alcohol, tot i que el desinhibeix, li feia perdre virilitat, se'n surt tot embolicant-se en una tovallola.

—Que tens poreta? —l'embotina la Carme, mentre una agosarada Llúcia enceta el vell ritual: a mossos pel peçó de l'orella, s'enrossina en el coll, la llepa, la xucla, la besa.

La Carme, sorpresa però contenta, es deixa fer, ella que no sabia de les vel leïtats de la Llúcia.

Un Jaume més indecís, torna sota l'aigua, i es posa entremig d'elles. Ve nervioset, preocupat per donar la talla. Elles que me'l veuen li fan una repassada tranquil·la, de dalt a baix. Mentre la Carme li ompli de besos la cara, la Llúcia s'encanta al bescoll. Si la Carme s'adorm al coll, la Llúcia li acarona el pit, que la Carme li furta amb els llavis molsuts. La Llúcia s'espeljolla amb les seues mans pel ventre d'ell, per l'entrecreix, li enxampa la botifarra encara d'incerta glòria. Una mica decebuda insisteix, però res. La Carme pren la iniciativa, però tampoc res, ni acarontant-li les galtes del cul el posen en acció.

De sobte, amb un somriure, aquell sàtir del Jaume talla l'aigua, els ofereix sengles tovalloles, somriu i se'n ix amb una torcadeta lleugera pel pit i per l'engonal.

Des del llit, les crida.

—Vinga, xiques, a què espereu?

Les dues es miren incrèdules, estranyades:

—No, si moral, en tens —se somriu la Carme—. Ja ho crec. Més que l'Alcoià.

—I no només moral. Va, redell, que no us en penedireu.

Aquell fatxada què volia ara?

La Llúcia, la primera en acudir, només va aconseguir emetre un “Guau!”

La Carme, sense gosar dir res, també s’hi va llançar amb delit sobre aquella perpal ressuscitada pel Viagra.

—D’alguna cosa ens havien de servir els correus *gorrinos* del Martí.

Les dues xiques s’aboquen cap aquell membre que desconeixien tan tibant, excitassídimes. I no han fet més que amorrar-s’hi quan, de sobte, se’n va la llum.

Allò no els espanta gens ni miqueta.

L’únic dubte que encara té el Jaume és amb quina va fer què, perquè amb set escorregudes tots quedaren estesos i fets pols. Set escorregudes, ell. Però elles multiplicaren encara aqueixa xifra en els seus orgasmes. Cap de les dues se n’ha queixat mai, així que suposem que n’hi va haver per a tots en aquell *ménage à trois* improvisat. Jaume, però, va caminar una setmana com si acabés de baixar del seu cavall. I va necessitar molt de potasi per véncer les rampes que de tant en tant li paralitzaven les cames. No hi havia prou plàtans en tota Almorca i la seua contornada.

Ni la claredat del dia els va poder dessonillar. I mira que calor en feia.